

ГЕОРГИ КОНОВСКИ БЕЗ ПАРАЗИТИ

chitanka.info

Рекламата беше досадна и протяжна. Колко бяха платили за нея — Джими не знаеше. Пък и не го интересуваеше. Чужди пари — да харчат. Виж, с неговите имаше само един проблем. Нямаше ги...

Всъщност, появяваха се, минаваха транзит през банковата му сметка, понякога и в портфейла се появяваше някоя банкнота, но бързо го напускаше. Най-вече по маршрута бара — банката...

Обаче, някак си я караше. Толкова години и да не натрупа опит човек в безпаричието... Трябва да е съвсем идиот. Или интелигент...

А Джими не беше интелигент. Дори нещо наопаки — в дома му имаше само една книга, и то забравена от някакъв приятел при едно напиване. НеЙде преди двайсетина години още. Та оттогава стърчеше върху телевизора. И добре, че беше шаренка — украсяващо цветно петно в стаята...

Джими даже не й обръщаше внимание. Беше свикнал с нея. И погледът му се плъзгаше равнодушно по корицата, докато цялото внимание — изострено и мечтателно — проследяваше рекламите. А понякога дори запълващите времето между тях филми...

Докато една вечер в бара Матю от третото столче му предложи системата от скучната реклама:

— Ще ти я монтирам за час време. А после години наред няма да видиш паразит у дома си...

Джими равнодушно се засмя:

— И за какво ми е? Имаше един паразит — по-точно паразитка, ама се разведохме. Пък мишки и хлебарки дори покрай двора не минават — и те с храна живеят, и те инстинкт имат и знаят де какво може да намерят, де от глад ще се мумифицират...

Но Матю беше настоятелен. Няма много да му вземе — за още една бутилка само, че тая вечер имал проблеми и трябвало да ги удави...

По всяка вероятност ги е удавил, защото на другата сутрин Джими с изненада видя над себе си прокарани кабели, а подът, на който беше легнал по навик, чист. Ни живинка, ни животинка...

Заинтересува се и, когато все пак успя да се надигне, огледа къщата. Наистина — системата беше прогонила всички паразити...

Тоя ден реши да не ходи на работа — хората от мола щяха сами да си изнесат празните кутии и кашони, че даже да ги напъхат в контейнерите за боклук. Лишаваше се от малко пари, ама главата му

водеше такъв самостоятелен живот, че в нея даже се водеше май гражданска война. А в бутилката върху хладилника странно защо имаше почти третинка пиячка — така че лекарството беше налице...

Обаче, човек предполага, а... Там който ще да е — разполага...

Към обяд навън се разнесоха крясъци, Джими различи през алкохолната пелена дори името си и се изненада. Всичките му приятели бяха заети — кой с хигиенизацията на кофите за боклук, кой с ремонт на интериора в черепа си...

Надникна през прозореца, присвивайки болезнено очи от яркото есенно слънце, биещо направо в съзнанието му като зенитен прожектор. Пред обраслата с трева пътека стояха трима — един костюмар, един полицай и някаква жена с папки в ръце. Не му се разправяше с властта — а тия отдалеч си личаха, че са стражевите й песове, но...

Показа се на вратата...

— Джими... Какъв беше там? — извика костюмарът.

— Аз съм...

— Не си плащал данъци от две години. И по решение на съда трябва да конфискуваме мебелите ти...

Джими замълча. Какво да каже? Той не харесваше властта, но беше принуден да я признава. И да се подчинява на капризите й — данъци, такси, закони...

— Трябва да ни сътрудничите — викна костюмарът.

— Добре, де — измърмори Джими и повиши глас — Сътруднича... Елате и вземайте каквото щете...

Костюмарът се засъвещава нещо с жената, полицаят само гледаше и леко въртеше палката. Чак сега Джими забеляза, че отпред е спрял общински камион, а до него стоят още трима — в униформи на общински работници...

— Мистър, — каза костюмарът — Трябва да конфискуваме мебелите ви, но не можем да дойдем при вас...

— Защо? — изненада се Джими — Ей я пътеката, ограда няма, вратата е отворена — смятам някой ден да я поправя... Влизайте...

Костюмарът позапъна:

— Виждате ли, ние вече пробвахме... И аз, и мис Далауей, и полицаят Честър. Даже нашите работници опитаха... Не можем...

— Ама отворено е...

Оня поклати глава:

— Физически не можем да минем. Има някаква невидима стена — опираме в нея. А, когато опитахме да я пресечем — страшно главоболие, неразположение, един от работниците дори повърна, а друг получи разстройство — и посочи към храста върху ливадата на съседите...

Джими се опули. Имат власт, имат сила, а не могат да дойдат? Как така?

— Та, мистър, бъдете така добър да изнесете мебелите си тук...

Нещо взе да шава в размития мозък на Джими... Да мъкне мебели в това състояние? Вярно, леглото и телевизорът бяха най-тежките му недвижими вещи, но и те не са играчки... Пък никой няма да му плати... Дори чашка няма да му сипе... Че и своите неща да им не само даде, ами направо напъха в ръцете...

— Не става, мистър — викна той — Аз съм свободен гражданин, подчинявам се на закона, но не съм длъжен да върша вашата работа...

Препираха се известно време, после костюмарът и компанията му се оттеглиха някъде. А Джими тръгна към бара...

Където не стигна. Полицейска кола спря до тротоара, без много приказки две едри ченгета го вкараха вътре и го стовариха в кметството. При сами кмета. Който седеше, строго зяпнал в странния гражданин, и доизслушваше костюмара и жената...

— Здравейте! — каза с гласа си за електората кмета — Приятно ми е да се видя с един избирател...

Джими нито го познаваше, нито изпитваше декларираното от кмета, но все пак кимна.

— Мистър, твърде странни неща стават с вас — продължи със строго модулиран и фризиран глас народният избраник — Нито полицията, нито чиновниците не успяха да влязат в дома ви. Опитвахме се да проверим банковите ви сметки — така са блокирани, че най-опитните ни специалисти не могат да разбият паролите. Поисках да се запозная с данните за вас — никой не можа да изтегли дори думичка, даже името ви е отхвърляно...

Джими кимаше автоматично и се чудеше. Властта е безсилна пред него? Или... Той нищо не е направил, той нищо не може да направи, той... Той си купи вчера система за опазване на дома. От паразити — насекоми, гризачи... А може би и... Хора? Като...

Разтърси глава...

— Мистър, — обърна се към кмета — Не мога да ви помогна с нищо. Аз съм на ваше разположение винаги — както е по закон. Но... Оправяйте се сами — нали имате правомощия? И държавата е зад вас...

С две думи — отиде в бара. И разказа за станалото. А не всички там бяха накъркани по обяд. И някои от тях имаше какво да пазят от общината и държавата. Поради което Матю цяла седмица псува Джими — настана такава търсене на системата, наложи се толкова спешно да монтират по домовете новата придобивка, че работниците от фирмата не успяваха дори по едно да обърнат...

А след месец градчето беше залято от журналисти — от столицата и цял свят. Наистина — и те не можаха да влязат в селището, но упорито разпитваха живеещите по краищата му хора. Най-много ги интересуваше въпросът — как така се наложи президентският кортеж да заобиколи региона? Въпреки отдавна подготвяното посещение...

И защо военните самолети са принудени да летят със завои над града? А местните банки фалираха? Пък адвокатите напуснаха канторите си и потърсиха ловно поле другаде? И как цените в мола паднаха рязко? Че и чиновниците взеха да напускат изгодните си служби — не се издържа на постоянно главоболие...

С две думи — не знаем кой рекламира и продава, но...

Добра система — против паразити...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.